

1. ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

*Του Χρήστου Κηπουρού {**

Όταν μια χώρα βρίσκεται στο στάδιο -όχι απαραίτητα το ανώτατο, όπως έλεγαν κάποιοι διαψευσθέντες από την ιστορία- να προωθεί τα συμφέροντά της διαμέσου επεκτάσεων με εισβολές και κατοχές ξένων εδαφών και τόπων απομεμακρυσμένων χωρών ή και γειτονικών, είναι λογικό επόμενο να είχε προ πολλού προβεί στις όποιες αναγκαίες ενέργειες. Μεταξύ άλλων, να είχε αναπτύξει την ανάλογη στρατηγική της πολιτική παιδεία. Από τα πρώτα σημεία της τελευταίας είναι η προώθησή της στα ευρισκόμενα στην αλλοδαπή φιλικά Μέσα καθώς και πρόσωπα, κάθε κατηγορίας. Κυβερνητικά, πολιτικά, ακαδημαϊκά, επιχειρηματικά και άλλα.

1. Η ΓΕΩΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΙΣ ΔΙΧΑΖΕΙ

Μπορεί μεταξύ Η.Π.Α. και Τουρκίας να λειτουργεί η λεγόμενη αλληλεγγύη των εισβολέων, όμως υπάρχουν επίσης πλείστα όσα αντικρουόμενα περί τη γεωοικονομία συμφέροντά τους. Άλλες είναι οι προτεραιότητες της Αμερικανικής και άλλες της τουρκικής πολιτικής γεωοικονομίας. Εάν η υπερατλαντική παραγωγική οικονομία σεληνιάζεται από το χαμηλό αν όχι χαμηλότατο κόστος εξόρυξης των ενεργειακών προϊόντων στο κατεχόμενο Ιράκ, κάτι που αποτέλεσε την πρωταρχική αιτία της εισβολής, η επιβίωση της τουρκικής γεωοικονομίας συνδέεται άρρηκτα με τη βιωσιμότητα του αγωγού ενεργειακών προϊόντων Μπακού Τσεϊχάν, που όμως προϋποθέτει υψηλό αν όχι υψηλότατο κόστος, όχι όμως και απορριπτέο από τις γνωστές αδελφές. Αυτό το οποίο πρέπει να λάβει σοβαρά υπόψη της η Ελληνική πολιτική γεωοικονομία -αν ποτέ υπάρξει- ως προς τις σχέσεις των δυο ως άνω χωρών, είναι το γεγονός ότι η γεωοικονομία τις διχάζει. Κάτι που όχι μόνο ελευθερώνει διάδρομο να περάσει κανείς αλλά Εγνατία ολόκληρη. Τόσο μεταφορικά όσο κυριολεκτικά.

Η τουρκική στάση απέναντι στην περυσινή Αμερικανοβρετανική εισβολή στο Ιράκ δεν είχε τόσο σχέση με τον ισλαμικό διεθνισμό όσο με τις δυσμενείς επιπτώσεις των εξελίξεων στη γεωοικονομία της. Έβλεπε τι μέλλει γενέσθαι. Από το μέτωπο της μεγάλης της ιδέας περί τα ενεργειακά έως την σαφή υποβάθμιση της γεωστρατηγικής της σημασίας, αφού αρχηγού παρόντος στην ευρύτερη περιοχή, πάσα αρχή παυσάτω.

2. www.ANANPERSONANONGRATA.gr

Εν τωιαύτη περιπτώσει θα αναρωτηθεί κανείς πως εξηγείται η κοινότητα απόψεων των δυο αναφερθέντων συμμάχων στο ζήτημα της Μεγαλονήσου, όπως άλλωστε την εξέφρασε απερίφραστα, χωρίς καν να κρατήσει τα προσχήματα, ο θλιβερός εκείνος Γ. Γ. μετά των Λατινοαμερικάνων συνεργατών του, τραυματίζοντας έτσι, πέραν όλων των άλλων, και μια ιστορική σχέση μεταξύ δυο καθημαγμένων ιστορικών περιοχών του πλανήτη. Οι πολίτες εκείνοι που δημιούργησαν στο διαδίκτυο την ιστοσελίδα OxiStoSxedioAnan νομίζω ήρθε η ώρα για τη νέα της μορφή: AnanPersonaNonGrata. Η ταύτιση Αμερικανικών και τουρκικών συμφερόντων στην Κύπρο, τόσο μέσα όσο έξω και γύρω από το νησί είναι σαφής και συγκεκριμένη.

3. ΑΝ ΔΕΝ ΤΟ ΖΗΤΗΣΕΙ Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ, ΘΑ ΤΟ ΥΠΟΣΤΕΙ

Ας αρχίσουμε από το μέσα. Έχω γράψει πρόσφατα για την τετραζωνικότητα, στο κείμενο: «Μια χώρα τετραπληγική. Η Κύπρος του σχεδίου Ανάν». Αν ο μη γένοιτο και εφαρμοζόταν, θα την συναπάρτιζαν τέσσερις ζώνες. Η Τουρκική, η Ελληνική και η Βρετανική, κατ'έκταση, και η Αμερικανική καθ'ύψος. Το καθ'ύψος κράτος με τους

Κώθωνες, τους υπερατλαντικούς κατήδες, τον πραγματικό κυβερνήτη της νήσου, τον προερχόμενο εξ ειρηνικής εισβολής δια πολιτικών μέσων και συμφωνιών. Εξηγούνται με τον τρόπο αυτό πολύ καλά οι όποιες, ακόμη και σκανδαλώδεις και πρωτόγνωρες στην ιστορία παροχές ενός Γ. Γ. διεθνούς οργανισμού και υποτιθέμενου φορέα δικαίου, προς τον εξ Ανατολών ενεργό και σήμερα Αττίλα.

Γι αυτό είπα ότι η Ελλάδα μπορούσε να ζητήσει από τον Γ. Γ. την απόσυρση του σχεδίου του. Να του μεταφέρει την αποκλειστική ευθύνη για την απόρριψη. Αυτό ήταν και είναι ένα κλειδί. Αν δεν το ζητήσει ο Ελληνισμός θα το υποστεί. Όπως όμως και σήμερα ακόμη νομιμοποιούνται χώρες μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών να καλέσουν αν δεν εγκалέσουν τον Γ. Γ. και να ζητήσουν εξηγήσεις. Από πού άντλησε την εν λευκώ εξουσιοδότηση να φτάσει σε προτάσεις που μόνο ως πράξεις προγραφής ενός αρχαίου και ιστορικού όσο και μαρτυρικού λαού μπορούν να εκληφθούν. Καλή είναι η Ρωσική δήλωση όμως χρειάζονται και άλλα βήματα. Ένα από αυτά ήδη αναφέρθηκε.

Για το έξω ασχολήθηκα διεξοδικά στο κείμενο: «Στο πλάι της αλήθειας και της Κύπρου». Τόσο για το βαρύτατο γεωοικονομικό κόστος του Ελληνισμού και την ιστορική συνέχεια της παρουσίας του στην Ανατολική Μεσόγειο όσο για την αχρήστευση του μισού και πλέον γεωοικονομικού του θαλάσσιου προσώπου.

4. ΜΑΚΑΡΙ ΝΑ ΕΙΧΑΜΕ ΚΙ ΑΛΛΕΣ ΤΕΤΟΙΕΣ ΗΤΤΕΣ

Η κατάληξη της Ελβετίας πέραν της απεμπλοκής έσπασε ένα σερί άσχημων μνημών. Από τη Λοζάννη και τη Ζυρίχη μέχρι τη Γενεύη και τα Νταβός. Πολλοί στην Αθήνα που προφανώς διάβασαν το περί τετραπληγίας κείμενό μου και που μιλούν σήμερα για ήττα και Κυπριακή παραπληγία πρέπει να το ξανασκεφθούν. Με τόσες και τόσες παρεκκλίσεις συμφωνούσαν στο Ευρωπαϊκό κεκτημένο ας προχωρήσουν και σε μια παρέκκλιση στο δικό τους κεκτημένο. Κάτι λέω στο σημερινό πρόλογο. Δεν τον έγραψα τυχαία. Ας το πω όμως και αλλιώς. Μακάρι να είχαμε κι άλλες τέτοιες ήττες. Τόσο στο παρελθόν όσο στο μέλλον. Πριν λοιπόν αποδειχθούν άλλη μια φορά απόλυτοι θα τους έλεγα να ρίξουν μια ματιά στην ιστορία όπου από τους αρχαίους ακόμη χρόνους υπάρχει ως πολιτική παιδεία τόσο η Πύρρεια νίκη όσο η νικηφόρα ήττα.

Μπορεί ο τούρκος πρωθυπουργός να έμαθε καλά τη μαπακέτα και να εμφανίζονται από καιρού εις καιρό χιτλερικοί πρυτάνεις ή και δημοσιογράφοι που θέλουν να ντεκτασοποιήσουν τον πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας, όμως και η κεμαλική παραχάραξη έχει όρια. Άλλο Ραούφ άλλο Τάσος. Επίσης αν μπει στον κόπο και διαβάσει την ιστορία του βασιλιά Πύρου θα δει ότι έλεγε: «μια τέτοια ακόμη νίκη να έχουμε δεν θα χρειαστούμε άλλη». Φυσικά εννοώ το χώρο της πολιτικής και της διπλωματίας. Όσο για τα πολιτικά κέρδη από την λήψη ημερομηνίας έναρξης των διαπραγματεύσεων ένταξης, εγώ μόνος μου έλεγα ευθύς μετά από την απεμπλοκή να πρωταγωνιστήσει η Ελλάδα στην κίνηση αυτή. Όχι σαν το ντουέτο Σημίτη Μπερλουσκόνι πριν από την Κοπεγχάγη. Άλλο πολιτικό βάρος έχει το να γίνει τώρα. Όσο για το δρόμο μέχρι τη Δανέζικη πρωτεύουσα θα τον δείξει ένας άλλος μαρτυρικός λαός.

5. ΚΟΡΗ ΜΕΝ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΗΣ

Προς τι λοιπόν η δημοσιογραφική όσο η πολιτική κινδυνολογία που εξυφαίνεται για τα της Λουκέρνης. Σπεύδω να εξηγήσω προς τι. Αν υπάρχει κίνδυνος από τις εξελίξεις στο Κυπριακό είναι επειδή η Μεγαλόνησος έχει αποδειχθεί ότι αποτελεί αναμφισβήτητη γενεσιουργό αιτία. Μπορεί η Ελλάδα να είναι η μητέρα πατρίδα, -έστω στα λόγια- αλλά η Κύπρος στην πράξη είναι η μητέρα της πολιτικής της μητέρας της. Επόμενα και της τελευταίας. Η τραγωδία του Αττίλα γέννησε το ΠΑ.ΣΟ.Κ. Η Κύπρος αναγέννησε δηλαδή την τότε Δημοκρατική Παράταξη που για πολλούς λόγους που δεν είναι του παρόντος ήταν

φερό στον άνεμο. Άλλο τι συνέβη στη συνέχεια με το Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό Κίνημα. Ιδιαίτερα με τον πρώην και όπως φαίνεται, και με τον νυν επιγενόμενο επικεφαλής της.

Μπορεί ο Ανδρέας Παπανδρέου να έκανε Νταβός και άρσεις του Βέτο και πολλά άλλα με τα οποία δημόσια δεν συμφωνούσαμε. Όμως αν ζούσε σήμερα θα ήταν ο πρώτος που θα κήρυσσε τον Γ. Γ. σε ανεπιθύμητο πρόσωπο. Δεν θα μετέβαλε το ΠΑ.ΣΟ.Κ. σε παράρτημα αν όχι υποκατάστημα της σχολής Μητσοτάκη για να μην πάω και στον ανιόντα και τεθνεώτα συγγενή του τελευταίου, το μακαρίτη το Σοφοκλή Βενιζέλο. Ο οποίος αν ζούσε σήμερα θα ήταν ο αγαπητότερος των Αθηναϊκών τηλεοπτικών και έντυπων Χ. Υ. Τ. Α. Το λέω αυτό γιατί οι αγαπητοί τρόφιμοι των τελευταίων είναι ακόμη χειρότεροι του κλικλή. Τους άκουγα τι βλακείες έλεγαν ψες για το τι πρέπει να γίνει από δω και πέρα -μεταξύ τους ακαδημαϊκοί- και υπερνίκησα τις εντός μου αναστολές για την αναφορά που έκανα στο προχθεσινό ημερολόγιο και άρθρο: Μια Κύπρος Πρότυπη Δημοκρατία, περί του γνωστού βιβλίου του Ε. Λεμπέση και τη σημασία των βλακών εν τω συγχρόνω βίω κλπ.

6. ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΠΡΟΣ ΜΙΜΗΣΗ

Ας παραμείνουμε στην κινδυνολογία. Κατά τη γνώμη μου αν υπάρχει ένα κίνδυνος μετά από τις εξελίξεις της Ελβετίας και τη διαφανιόμενη απειμπλοκή από το νέο εφιάλτη, αφορά μόνο πολιτικές διεργασίες. Να προχωρήσω ένα ακόμη βήμα περισσότερο. Απειλείται είτε ως πολιτικό μέλλον είτε ως υστεροφημία, μεγάλη πολυπληθής ομάδα της Ελλαδικής Αθηναϊκής πολιτικής τάξης που ελέω Μέσων που την πρόβαλαν συστηματικά, κυριάρχησε τα τελευταία δεκαπέντε συναπτά έτη στη χώρα αυτή. Δυο πρωθυπουργοί και άλλοι τόσοι και περισσότεροι υπουργοί εξωτερικών μετά των άλλων φίλων τους. Το πιο λυπηρό για όλους αυτούς είναι ότι δεν υπάρχει οδός. Αν ισχύσει για κάποιους το «μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα» είναι γι αυτούς, δεν είναι για την Κύπρο. Για την τελευταία υπάρχει ο δρόμος της Ευρώπης.

Αν η Ιρλανδία ήταν παραπληγική δεν θα έβαζε γυαλιά ακόμη και στην πρώην κατέχουσα της Αγγλία. Δεν θα έφτανε να έχει μεγαλύτερο ακαθάριστο εθνικό προϊόν από το μέσο κοινοτικό όρο. Ούτε θα διέψευδε εκείνους του θεωρητικούς που διατεινόταν ότι η διαφορά μητρόπολης και περιφέρειας θα βαίνει αυξανόμενη, αφού όχι μόνο τη μείωσε και την κάλυψε αλλά και την υπερέβη. Η Ιρλανδική ομογένεια διδάσκει πως μπορεί να είναι το αναπτυξιακό πρότυπο και αποτελεί γι αυτό παράδειγμα προς μίμηση.

7. ΛΙΓΟΙ ΘΑ ΓΛΙΤΩΣΟΥΝ

Με πιάνουν τα γέλια όταν θυμάμαι κάποιους παλιούς μου συντρόφους που έκαναν λόγω για νεοφιλελευθερισμό ισχυριζόμενοι ότι οι σοσιαλιστές δεν συμφωνούν με αυτόν. Δεν πρόκειται να μπω αυτή τη στιγμή στο κοινωνικό ζήτημα ή και στο αναπτυξιακό. Γιατί αν το κάνω, το σημερινό γραπτό θα τραβήξει σε μάκρος και από ημερολόγιο θα εξελιχθεί σε νυχτολόγιο ή και εβδομαδολόγιο. Θα πω μόνο κάτι. Θα κρεμάσουν τους σοσιαλιστές και θα πάνε και οι ημεδαποί παλιοί φίλοι τζάμπα. Και όχι βέβαια μόνο του ΠΑ.ΣΟ.Κ. Λίγοι θα τη γλιτώσουν. Κάτι άλλωστε που ούτως ή άλλως αναμένεται να συμβεί έστω και αν δεν έχει αναπτυχθεί στη χώρα μας, η πολιτική μετεωρολογία, η πολιτική ως πρόβλεψη ως σκιαγράφηση, σχεδίαση και φυσικά οικοδόμηση. Προς θεού βέβαια δεν εννοώ τις γυάλινες πολυκατοικίες της πρωτεύουσας και άλλων φυσικά πόλεων της χώρας μας με τα κρεμαστά αιρκοντίσιον στην πρόσοψή τους που ψιχαλίζουν. Τέτοια οικοδόμηση έχουν να επιδείξουν ως πολιτική οι νεοέλληνες αθηναϊστές.

Αν κάποιος φίλος έχει άλλη γνώμη -εγώ τη σέβομαι- αρκεί να απαντήσει πως εξηγείται η Ιρλανδία που έλεγα πριν, να έχει κατά οκτώ φορές πιο μεγάλη παραγωγή κριθής από εμάς και δέκα έξη φορές περισσότερα βοοειδή. Όταν την ίδια στιγμή η ίδρυση νέας κτηνοτροφικής μονάδας εδώ αποτελεί τόσο σημαντικό γεγονός ώστε γίνεται τηλεοπτική

είδηση. Όταν βέβαια μείνει χρόνος από τους προς τούτο αναμένοντες απελθόντες και επελθόντες κυβερνητικούς αξιωματούχους φονταμενταλιστές των Ολυμπιακών και της φλόγας τους. Δεν ξέρω γιατί όλα αυτά μου φέρνουν στο μυαλό εκείνο το πουλί. Ίσως λόγω φωτιάς. Ίσως λόγω πολλών άλλων πραγμάτων. Ξέρω όμως ότι αν ζούσε ο Παζολίνι και κατοικούσε την Αθήνα θα αντάλλαζε αν μπορούσε το Ηπειρωτικό Συρράκο ή τους Μεταξάδες της Θράκης με το Ολυμπιακό χωριό αν όχι μαζί με τα υπόλοιπα συμπαρομαρτούντα μεταξύ των οποίων ανήκει και το γνωστό καρά γιαπί με τα τόξα.

8. ΙΣΑΜΕ ΔΥΟ ΕΛΛΑΔΕΣ

Λένε ότι η Κύπρος είναι λιλιπούτεια, πολύ μικρή χώρα. Εγώ πάλι λέω η ομοιοπαθής της Ιρλανδία πόσο μεγάλη είναι; Λέω επίσης ότι η Μεγαλόνησος είναι ίσαμε δυο Ελλάδες αν όχι περισσότερες. Τόσο σε ψυχή όσο στην πολιτική και αναπτυξιακή παιδεία. Εκείνες οι απόψεις περί του κατά το ήμισυ Ελλήνων ή νεοκυπρίων νομίζω δεν αξίζουν ιδιαίτερης απάντησης. Είμαι ο τελευταίος που θα αδικούσα τον Καραμανλή για την κατά τη γνώμη μου θετική του στάση στην Ελβετία. Όμως δεν μπορώ να παραλείψω ότι δεν θα συνέβαινε αυτό αν δεν συμβάδιζε με τα του Κυπριακού εθνικού συμβουλίου. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν τον τιμά που ταυτίστηκε με το τελευταίο. Τα γράφω αυτά επειδή τα πιστεύω. Άλλοι πιστεύουν αυτά που γράφουν ή αυτά που τους γράφουν άλλοι. Τα δικά μου είναι ανυπόκριτα. Αρκεί να μη κάνει πίσω καθοδόν. Τα έχουμε δει αυτά να συμβαίνουν και άλλες φορές στο παρελθόν. Ακόμη και στο πρόσφατο.

Οφείλω όμως έναν ακόμη πιο καλό λόγο για το Πέτρο Μολυβιάτη. Η διαφορά με τον πρωθυπουργό έγκειται στο ότι είναι η δεύτερη φορά που φέρεται με εθνική αξιοπρέπεια, με βάση βέβαια το δικό μου αυστηρό μέτρο γι αυτήν. Την προηγούμενη ήταν όταν ως ένας από τους 186 Βουλευτές μου είχε προσυπογράψει το κείμενο πρόσκλησης και επόμενα σωτηρίας του Κούρδου ηγέτη. Έστω τη πρώτη μόνο φορά, αφού ο Καραμανλής τη δεύτερη, μετά από την επίσκεψη στις Η.Π.Α., δεν επέτρεψε να το επαναλάβουν οι Βουλευτές της Ν. Δ. όπως μου είχαν πει πολλοί τότε συνάδελφοι και σημερινοί βασικοί της υπουργοί.

Γι αυτό πολλές φορές λέω ότι σίγησαν αν δεν σιγόνταραν τους απελθόντες και γι αυτό χρησιμοποίησα μόλις λίγο πιο πριν, τη λέξη «καθοδόν». Τα λέω ακόμη όλα αυτά επειδή πιστεύω τόσο στο Σολωμικό «το αληθές εθνικό» όσο στον τίτλο δικού μου άρθρου πάλι για την Κύπρο: «το αληθές- πολιτικό». Δεν αποκαλύπτω άλλωστε κανένα μυστικό. Ο πίνακας με τις εκατό δέκα πρώτες υπογραφές συναδέλφων της 10ης Απριλίου 1997, είναι αναρτημένος στην ιστοσελίδα του ίδιου του τουρκικού υπουργείου εξωτερικών μαζί με το γραπτό κείμενο αξιοποίησης της πρότασης του Μιχάλη Χαραλαμπίδη και επίσης σχετική δική μου δήλωση.

9. ΔΥΟ ΟΙ ΑΠΟΨΕΙΣ

Έψαξα να βρω αν έπεσα πουθενά έξω στα προηγηθέντα εδώ και δυο χρόνια δέκα και πλέον κείμενα για την Κύπρο. Από τότε που επρόκειτο να γίνει το Δημοψήφισμα στην Ιρλανδία για την συμφωνία της Νικαίας τη διεύρυνση δηλαδή της Ευρωπαϊκής Ένωσης όταν τότε μελέτησα εκ νέου τα του Ιρλανδικού αναπτυξιακού μοντέλου. Θυμάμαι που μου έκαναν μεγάλη εντύπωση οι λόγοι των πολιτειακών τους εκπροσώπων είτε εκ των μεν είτε εκ των δε. Ήταν τότε που ξαναδιάβασα τον Οδυσσέα του James Joyce. Ο σημαντικότερος Ευρωπαίος συγγραφέας του περασμένου αιώνα δείχνει τον μεγαλύτερο επίσης σεβασμό στο δικό μας Όμηρο, στο βάρδο, που στα αρχαία Ιρλανδικά, στη Κελτική γλώσσα, πιο σωστά στην Κελτική, σημαίνει τον ποιητή. Θα προσθέταμε εμείς το μεγαλύτερο βάρδο της οικουμένης από υπάρξεώς της.

Δεν είναι άγνωστο ότι όλα αυτά τα γραπτά όπως και τα κείμενα πολλών άλλων φίλων και πνευματικών ανθρώπων ή και ακαδημαϊκών αποτελούν ανεπιθύμητες πολιτικές απόψεις για την τηλεοπτική δεξιά και αριστερά Αθήνα. Οφείλω να μνημονεύσω τις ατέλειωτες

τηλεφωνικές συζητήσεις που κάνω με μερικούς από αυτούς, τον καθηγητή του Οικονομικού πανεπιστήμιου Κώστα Γάτσιο για τις όποιες πτυχές, τόσο οικονομικές και αναπτυξιακές όσο πολιτικές, ξεδιαλώνοντας τις όποιες αρχικές σκιές του σχεδίου. Επίσης με ένα άλλο φίλο, το Δάσκαλο Πασχάλη Χριστοδούλου, του οποίου μια από τις πρώτες πράξεις του ως Δημάρχου Σουφλίου ήταν να αδελφοποιήσει το Δήμο του με το Δήμο Λευκάρων, από όπου κατάγεται ο παραμένων νεαρός αν όχι νεαρότατος στην ψυχή, Βάσος Λυσαρίδης. Θυμάμαι σαν τώρα που έλεγε: «αν κέρδιζαν οι μεγάλοι, δεν θα είχαμε στον πλανήτη σήμερα αυτό το τεράστιο πολιτισμικό μωσαϊκό λαών».

Δυσκολεύομαι όμως να καταλάβω τη σημερινή στάση όλων εκείνων από το χώρο της πολιτικής και της τηλεόρασης που όλα τα τελευταία χρόνια, νομιμοποίησαν με κάθε τρόπο τους γείτονες από τον Αττίλα έως τους Ιπεκτοήδες, πως μπορούν να θυμώθηκαν ξαφνικά τα δεινά του Αττίλα και τη διχοτόμηση και τη διαιώνισή τους. Κρίμα που η Ελληνική γλώσσα έχει μέχρι την τριχοτόμηση. Γιατί το σχέδιο Ανάν που υπερασπίζονται -περί αυτού πρόκειται- προβλέπει τετραχοτόμηση. Να μην πω πενταχοτόμηση και θυμηθώ και τον Κύπριο ιστορικό Κώστα Κύρρη και τα περί εκβαλκανισμού και μπακλαβαδοποίησης. Το γιατί το εξηγώ αυτό σε άλλο σημείο του κειμένου. Απλά εδώ οφείλω να σημειώσω κάτι άλλο. Η Ιρλανδία είχε το αναπτυξιακό πέταγμα που είχε, όντας το βόρειο τμήμα της μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Κάτι που στην περίπτωση της Κύπρου προφανώς θα αργήσει να συμβεί. Γι αυτό από την πρώτη ακόμη περίοδο της κατάθεσης του σχεδίου Ανάν , έλεγα να ανοίξουν οι πόρτες της Κυπριακής Δημοκρατίας προς κάθε Τουρκοκύπριο. Και επίσης ότι η επανένωση της Κύπρου μπορεί να αρχίσει από τα κάτω.

10. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΛΛΑΔΑ

Όχι όμως τόσο πολύ κάτω όσο είχαν μελετήσει καλά οι αρχιτέκτονες του σχεδίου Ανάν. Αναφέρομαι στη θεμελίωση του καθ ύψος κράτους που μεταξύ των άλλων θα περιελάμβανε και τους Ελληνοκυπρίους. Τμήμα ενός λαϊσκού και εθνιδίου, όπως έγραφε ο Μάρξ, και όπως το μετέφρασε ο μακαρίτης Παναγιώτης Κονδύλης στο βιβλίο: «Η Ελλάδα η Τουρκία και το Ανατολικό ζήτημα». Και επειδή πήγε προς τα εκεί η σκέψη θεωρώ χρήσιμο να πω ότι το σύμφωνο Κεμάλ Λένιν πρέπει να είχε ευτυχή κατάληξη για έναν επιπλέον λόγο. Αυτόν που αναφέρω στον πρόλογο. Την εξαίρεση της Τουρκίας από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις αφού δεν βρίσκονταν στο ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού. Άλλο τώρα αν δεν άφησε κανέναν ιστορικό λαό της Μικρασίας αγενοκτόνητο. Τους έφαγε όλους λάχανο.

Όσον αφορά τώρα για τα μεγάλα τουρκικά κέρδη της Ελβετίας, ισχύει απολύτως η γνωστή εκείνη φράση, άνθρακες ο θησαυρός. Προτού καν στεγνώσουν τα μελάνια των εκτυπωτών του εν Ελβετία Ο.Η.Ε. επιβεβαιώθηκε άλλη μια φορά ότι η Ελλάδα δεν πρόκειται να πεθάνει ποτέ. Αρκεί να ρίξει κανείς μια ματιά στο σημερινό κείμενο της Ευρωβουλής για τις σχέσεις της Τουρκίας με τη Δημοκρατία και τις υπόλοιπες Ευρωπαϊκές αρχές και αξίες. Σκέφτομαι μερικές φορές ότι και αν ακόμη δεν υπήρχε Ελλάδα, η Γηραιά Ήπειρος θα συνέχιζε εις τους αιώνες των αιώνων να φέρεται με βάση την κλασσική μας παρακαταθήκη. Πρόκειται για την Ελληνική Ευρώπη. Το ζητούμενο της περιόδου που διανύουμε είναι η Ευρωπαϊκή Ελλάδα. Αυτή λείπει.

11. ΤΡΕΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ. Η ΠΡΩΤΗ

Καταρχήν η σύγκληση του Συμβουλίου Αρχηγών υπό τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας έπρεπε να προηγηθεί της προ ημερησίας στη Βουλή. Δεν είπαμε τυχαία: Συμβούλιο Αρχηγών Τώρα. Οι γείτονες ένα έκαναν σήμερα και ένα άλλο ήδη προγραμματίσαν για την ερχόμενη Δευτέρα. Παρόλο που φαίνεται ότι η επικύρωση του πάνδημου «όχι» των Κυπρίων αδελφών είναι εκ των ων ουκ άνευ, αν όντως η πολιτική Ελλάδα ήθελε να εκφράσει έμπρακτα την αλληλεγγύη της προς τον Κυπριακό Ελληνισμό όφειλε να προχωρήσει σε προκήρυξη Δημοψηφίσματος. Την ίδια μάλιστα ημέρα. Πιστεύω ότι άλλαξαν την

ημερομηνία ώστε να έχουν περισσότερο χρόνο να ασκήσουν πιέσεις. Δεν νομίζω ότι συμβαίνει κάτι άλλο. Παραδείγματος χάριν σχετικά με την 21η Απριλίου.

Ένας επιπλέον λόγος να προκηρυχθεί και εδώ το Δημοψήφισμα οφείλεται στο ότι πέραν των άλλων ηθικών, πολιτικών παραμέτρων και διαστάσεων θα υπάρχει και καταμερισμός ευθύνης. Ελάφρυνση του βάρους που πέφτει στους ώμους των Κυπρίων αδελφών. Πρώτη φορά στη μεταπολιτευτική ιστορία της η Ελλάδα θα αναλάβει την ευθύνη της ως εγγυήτρια δύναμη. Αποτελεί μια πράξη που συμβολικά όσο ουσιαστικά και πολιτικά ισοδυναμεί με τη Μεραρχία του Γέρου της Δημοκρατίας. Η ανάκληση στη μνήμη αναδύεται από μόνη της. Μια πολιτική φιλοκαλία που παραπέμπει επίσης στην αναδυόμενη θεά του νησιού. Τόση ομορφιά κρύβει η πράξη αυτή με τις αναδύσεις. Και μέχρι τη Λουκέρνη υπήρχαν μόνο αντίθετες κινήσεις. Πολιτικές Καταδύσεις. Το Ελβετικό θέρετρο μπορεί να γίνει βατήρας στην ανάδυση που έλεγα. Γι αυτό άλλωστε έγραψα προχθές ότι αν ο εγγονός Παπανδρέου το υιοθετούσε, μέχρι που θα επέστρεφα στο ΠΑ.ΣΟ.Κ.

Επειδή από την πρώτη στιγμή, εδώ και ενάμιση χρόνο, ήξερα ότι θα φτάσουμε εδώ, επιμένω ότι η πράξη του Δημοψηφίσματος αποτελεί ένα είδος εξόφλησης του Ελλαδικού πολιτικού χρέους προς την Κύπρο. Αυτή τόσα έδωσε στην Ελλάδα με τη θυσία της και το βαρύ τραυματισμό της. Και καταρχήν τη Δημοκρατία. Άσχετα τώρα που η τελευταία κατέληξε σκιάχτρο. Είμαστε κυρίαρχο κράτος, μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Εκτός και αν δεν είμαστε. Η πρώτη κίνηση είναι αυτή. Αν ήμουν στη Βουλή αυτό θα έκανα. Θα μάζευα και πάλι υπογραφές. Μια δουλειά που την ξέρω καλά. Και φυσικά που δεν είναι εύκολη. Και μη μου πει κανείς εκ των πρώην συναδέλφων τώρα ότι είναι πολύ προωθημένη πράξη, γιατί υπέγραψαν και πολύ περισσότερο προωθημένες, στο πρόσφατο μάλιστα παρελθόν. Ακόμη και οι Βουλευτές του λεγόμενου συντηρητικού χώρου. Όπως βέβαια και των υπολοίπων χώρων. Των κομμάτων της αριστεράς και εννοείται του δικού μου τότε κόμματος, του ΠΑ.ΣΟ.Κ.

12. Η ΔΕΥΤΕΡΗ

Η δεύτερη κίνηση είναι να ζητήσει από την Ευρωπαϊκή Ένωση την χορήγηση στη γειτονική Τουρκία ημερομηνίας έναρξης διαπραγματεύσεων με την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ένας λόγος για να το κάνει τώρα είναι η ευτυχής συγκυρία. Η Ιρλανδική Προεδρία της Ένωσης. Μπορεί να το φέρει η ίδια, η Κύπρος του Ευρωπαϊκού βορά, στη Σύνοδο του Ιουνίου. Ας μην επεκταθούμε στον Ιταλό Πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ή στις σχέσεις του με τις Η.Π.Α. Ακόμη και η οποιαδήποτε δυσαρέσκεια άλλων πολιτικών παραγόντων και προσώπων της Γηραιάς Ηπείρου όταν δεν εκφράστηκε για να εκφραστεί, να βγούνε από την υποχρέωση όπως λέγεται, σε λίγες ημέρες δεν θα υπάρχει. Άλλωστε όλοι φαντάζονται με ποιο τρόπο η Τουρκία πέτυχε αυτό που πέτυχε στην Ελβετία.

13. Η ΤΡΙΤΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Η τρίτη κίνηση αφορά την υπερατλαντική μας ομογένεια. Θυμούνται οι πολίτες τους τουρκοκυπρίους που πήγαν να διαδηλώσουν υπέρ του Ραούφ πασά, στη Λουκέρνη. Μπορεί μια διακομματική επιτροπή της Βουλής να μεταβεί για λίγες έστω ημέρες στις Η.Π.Α. να συμπαρασταθεί στις κινητοποιήσεις του Ελληνισμού της ομογένειας μπροστά στον Λευκό Οίκο και επίσης στη Γερουσία. Δεν φαντάζομαι τα μέλη του εκεί Κογκρέσου να γνωρίζουν ότι οι τουρκοκύπριοι συνάδελφοί τους, όπως προνόησε ο Γ. Γ. του Ο.Η.Ε., θα εκλέγονταν αν ψηφίζονταν το σχέδιο, αρκεί να έπαιρναν μερικές εκατοντάδες ψήφους, αντί φυσικά των εκατοντάδων χιλιάδων που χρειάζονται οι ίδιοι, στις Η.Π.Α. Ένα προς χίλια. Τέτοιων ασύλληπτων διαστάσεων ρουσφέτι. Μερικοί μάλιστα από τους σοβαρούς νομομαθείς μέχρι που θα σχολίαζαν τις πολλές χιλιάδες λέξεις του σχεδίου Ανάν με βάση τα της κλασσικής Ελληνικής γραμματείας, το «ουκ εν τω πολλώ κλπ.». Έστω με βάση το ίδιο το Δημοκρατικό Αμερικανικό Σύνταγμα που φυσικά όχι μόνο προωθεί το ρατσισμό αλλά αντίθετα ομιλεί μέχρι και το αναφαίρετο δικαίωμα στην αυτοδιάθεση.

14. ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΜΑΣ

Γνωρίζω ότι δεν είναι λίγοι αυτοί που συμφωνούν με τις προτάσεις αυτές. Ανάμεσά τους, πολιτικά πρόσωπα. Δεν μπορώ όμως να εξηγήσω το εξής: γιατί εμμένουν σε εκείνο το, κατά τη γνώμη μου, ανεκδιήγητο, ότι αποκλειστικά αποτελεί υπόθεση των Κυπρίων. Αν όντως είναι έτσι και δεν οφείλει και η Ελλάδα να αναλάβει τις ευθύνες της ως εγγυήτρια δύναμη όσο απέναντι στην ιστορία, τότε είναι να απορεί κανείς με το εξής γεγονός. Γιατί άραγε όλοι τους, πρωθυπουργοί και αρχηγοί, που δεν αρνούμαι ότι έχουν αίσθημα ευθύνης και επίσης δεν αμφισβητώ τον πατριωτισμό τους -αμφισβητώ καθολικά την πολιτική τους- γιατί κάθε τόσο το επαναλαμβάνουν. Μιλώ για το ίδιο κλισέ. Ότι «είναι υπόθεση των Κυπρίων» και ότι η «τελική κρίση ανήκει στους Κυπρίους». Και θα το πουν και στη συζήτηση στη Βουλή. Όλοι τους. Η γνώμη μου είναι ότι το κάνουν γιατί ούτε οι ίδιοι έχουν πεισθεί γι αυτό. Για να το πιστέψουν. Γιατί η αλήθεια είναι ότι είναι και δική μας υπόθεση αν όχι κυρίως δική μας. Αποτελεί μέρος της αλήθειας μας.

{} Πρώην Βουλευτής Έβρου. Έγραψε το κείμενο τόσο για τα της Ελβετίας και της συνέχειας όσο για τα της συνεδρίασης της Βουλής της 2 Απριλίου 2004. Σε ότι αφορά τις τρεις καταληκτικές του προτάσεις θα επανέλθει μέσα στις επόμενες ημέρες και εβδομάδες. Πέραν των ηλεκτρονικών κόμβων που φιλοξενούν τα αναγκαστικά συχνά το τελευταίο διάστημα, κείμενα του συγγραφέα, ευχαριστίες απευθύνονται επίσης σε όλους τους δικτυακούς τόπους των Ηνωμένων Πολιτειών που η επίσης φιλόξενη στάση τους, τους τιμά. Δύο μάλιστα οι www.greeknews.us, www.hellenicnews.com, απετέλεσαν ευχάριστη έκπληξη μη αναμενόμενη. Αναμενόμενη ήταν η στάση πλείστων όσων αθηνΑΝΑΝαϊκών Μέσων. Αυτών που «μπορεί μεν να διαφωνούν με όσα λέμε αλλά που αγωνίζονται με όλες τις δυνάμεις τους να μη μπορούμε να τα λέμε». Όπως δεν θα τα έλεγε αυτά ποτέ του ο Βολτέρος. Θέλουν μετά να λέγονται και Δημοκράτες. Γι αυτό κατέληξαν να συνιστούν χώρους φιλοξενίας αν όχι άσυλα κνηγών ιδεών. Οι τελευταίοι μάλιστα επιθυμούν να επεκτείνουν την διατεταγμένη τους δράση και στο Internet. Σε ότι αφορά το συγγραφέα, αν του έπεφτε ο λόγος, είναι απολύτως ευπρόσδεκτοι.*

1 Απριλίου 2004,

2. Η Κύπρος δεν είναι πλέον θήραμα

Χωρίς τα ΑθηνΑΝΑΝαϊκά Μέσα, τα πολιτικά ραμολί της πρωτεύουσας και τους εκβιασμούς του Διεθνούς Παράγοντα, και κυρίως των Η.Π.Α., το ποσοστό του ΟΧΙ στην Κύπρο όσο στην Ελλάδα, θα ήταν μικρότερο. Πάλι όμως, πολύ υψηλό. Απλά, δεν θα εκτίθονταν τόσο οι πολέμοί του.

X. K.

Του Χρήστου Κηπουρού {}*

Ακόμη και μέχρι την προτεραιότητα της 24ης Απριλίου, θα επανέρχομαι στην πρόταση που έκανα στις 10 Νοεμβρίου 2002, να προκηρυχθεί δημοψήφισμα για την Κύπρο και στην Ελλάδα. Αφορά άλλωστε ένα από τα αναφαίρετα δικαιώματα κάθε λαού. Εκτός από τον Κυπριακό Ελληνισμό, δημοκρατικό δικαίωμα όσο υποχρέωση -λόγω εγγυήτριας χώρας- να εκφραστεί, έχει και ο ίδιος ο λαός της. Αν στις πρόσφατες εκλογές, που έγιναν με πρόσχημα το Κυπριακό, είχε προηγηθεί έστω μια στοιχειώδης συζήτηση, τότε θα είχαν η Κυβέρνηση και τα κόμματα το δικαίωμα να επικαλεστούν την λαϊκή, νωπή μάλιστα, ετυμηγορία. Σήμερα δεν δικαιούνται να το πράξουν. Όλοι τους ηθικά και πολιτικά είναι εκτεθειμένοι, ως προς αυτό. Δεν έχουν δικαίωμα να στερήσουν τους πολίτες της πατρίδας αυτής της Δημοκρατίας, να αναλάβουν τις ιστορικές τους ευθύνες. Να τις μοιραστούν με τους αδελφούς τους της μαρτυρικής Μεγαλονήσου. Όπως επίσης την προσδοκώμενη αν όχι βέβαιη χαρά του αποτελέσματος. Να ξεπληρώσουν, αν μη τι άλλο, τις παλιές οφειλές της μεταπολίτευσης.

1. ΝΕΑ ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

Ο περιορισμός σε «υπόθεση των Κυπρίων» πέραν του ότι δεν γίνεται πιστευτός ούτε καν από αυτούς που το εκφωνούν, υποκρύπτει επίσης και την εξής πονηρία: αν στην ετυμολογία του ο Ελληνικός λαός εκφράζοντας την αλληλεγγύη του προς τον ομοεθνή του Κυπριακό λαό, ταχθεί ενάντια ως προς το σχέδιο του Γ. Γ., με το δικό του γαλαντόμο τρόπο και τα μοναδικά στη Γηραιά Ήπειρο ποσοστά, όπως συνηθίζει να το κάνει, όταν χρειάζεται να εκφράσει την αλληλεγγύη του σε παρόμοιες περιπτώσεις, φαντάζεται κανείς, που θα βρεθούν την επόμενη ημέρα οι κυβερνητικές και κομματικές δεδηλωμένες. Σε τι άλλο θα παραπέμπει το αποτέλεσμα αν όχι στις τουρκικές πολιτικές εκλογές του Νοεμβρίου, αν θυμάμαι καλά, του 2002, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τη δική μας χώρα. Κατά τη γνώμη μου, αυτό σημαίνει λίγο πριν από την τέταρτη Ελληνική Δημοκρατία. Τη νέα μεταπολίτευση, πιο σωστά.

Γι αυτό δεν το προκήρυξαν και ούτε και πρόκειται να το προκηρύξουν. Γι αυτό και εγώ θα το επαναφέρω αφού τόσο οι χθεσινές όσο οι σημερινές συμπολιτεύσεις και αντιπολιτεύσεις, δεν συζήτησαν καν πως η χώρα θα αναλάβει τις ευθύνες της. Τόσο ως μητέρα πατρίδα όσο ως εγγυήτρια δύναμη. Γιατί σε επελθόντες και απελθόντες λειτουργεί σαν συνεκτικός ιστός και ως φορμόλη. Γι αυτό δεν συζήτησαν καθόλου προεκλογικά. Γι αυτό δεν δημοσιοποίησαν καμιά δημοσκόπηση για το συγκεκριμένο σχέδιο. Γι αυτό και τα ΑθηνΑΝΑΝαϊκά Μέσα έφτασαν να απολέσουν την ψυχραιμία τους αποδίδοντας στον Πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας, κάτι που ούτε οι Τούρκοι αποτόλμησαν. Ότι έχει υπαρξιακό πρόβλημα. Ότι κάποιοι Ελληνοκύπριοι του «όχι» θυμίζουν γκρίζους λύκους, τους κατά τα άλλα φίλους τους.

Αιδώς. Δυο φορές μάλιστα αιδώς για τα κάθε χρώματος και ηλικίας πολιτικά ραμολί που επιστρατεύτηκαν να προπαγανδίσουν το «ναι» και με τους εξ αυτών διανοητές του αλμυρού νερού να ταυτίζουν συγκεκριμένα πρόσωπα του «όχι», με προδοσία. Τόσο πολύ Δημοκράτες. Να τους χαίρονται οι πολιτικοί τους προϊστάμενοι και κληρονομοί ταλέντων. Και εις άλλα με υγεία. Όμως έστω και τώρα μπορούσαν να συνέλθουν. Γιατί ακόμη και το Κυπριακό «όχι» μπορεί να προκαλέσει διεργασίες στην Ελλάδα. Μπορεί να μη θυμίζουν ακριβώς τη γείτονα που έλεγα πιο πάνω, όμως πολλών η γούνα θα καεί. Και πάντως όχι η δική μας. Για τον απλούστατο λόγο, δεν διαθέτουμε. Υπάρχει και κάτι άλλο. Στις πολιτικές δυνάμεις του «ναι», ανήκει ένα ελάχιστο ποσοστό προτιμήσεων Ελλήνων πολιτών ψηφοφόρων, όπως σημειώνει η σημερινή δημοσκόπηση που έγινε και που είναι η πρώτη του είδους. Εγώ πάλι λέω ας πάρουν διπλάσιο, τριπλάσιο και τετραπλάσιο ποσοστό. Και πάλι, το μεγάλο υπόλοιπο που απομένει μέχρι τις εκατό ποσοστιαίες μονάδες, είναι σε θέση να κάνει πολλά. Ούτε που φαντάζονται τι.

2. Η ΙΡΛΑΝΔΙΚΗ ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΤΗΣ Ε.Ε.

Μια Ευρωπαϊκή πολιτική Ελλάδα που ψυχανεμίζεται τη συνέχεια, αντί να επιχειρεί να την εκτρέψει, όφειλε άλλα. Αντί να συστήνει μέσα από τις λεγόμενες πανεθνικές διασκέψεις παγίδες εκβιασμού των Κυπριακών ηγεσιών και τηλεοπτικής κάμψης και αλλοίωσης του αγωνιστικού και Δημοκρατικού φρονήματος των Ελληνοκυπρίων πολιτών, όφειλε να επεξεργάζεται την ευρωπαϊκή της στάση για την ερχόμενη περίοδο. Έστω κατά το διάστημα μέχρι την επόμενη σύνοδο κορυφής, που πρόκειται να συγκαλέσει η Ιρλανδική Προεδρία. Να αξιοποιήσει την ευτυχή συγκυρία με την Κύπρο αυτή του Ευρωπαϊκού Βορά. Τόσο για τα ουσιαστικά πρώτης ισότιμης και πλήρους συμμετοχής του νέου μέλους της Ε.Ε., της ομοεθνούς της, Κύπρου, -μια άλλη φορά επανερχόμαστε σε αυτά- όσο βέβαια το ζήτημα εγγραφής στην Ευρωπαϊκή ατζέντα για να δοθεί ημερομηνία έναρξης των διαπραγματεύσεων ένταξης στην Τουρκία. Εννοείται χωρίς παρεκκλίσεις και ποσοστώσεις ως προς τα κριτήρια της Κοπεγχάγης.

Η ανάσχεση εν τη γενέσει της, της παραμικρής εκδήλωσης τουρκικών επιθετικοτήτων ως έκφραση παρενεργειών του «όχου», είναι το ένα. Το άλλο έχει να κάνει με τους εταίρους μας στην Ευρώπη και με τον Ελληνισμό ο οποίος αν από τη μια διαθέτει διπλή πλέον ψήφο κατά τις αποφάσεις του διευρυμένου Ευρωπαϊκού σώματος των 25, από την άλλη ως το δίδυμο που κατέχει την πλέον σημαντική, στο Ευρωπαϊκό χωροταξικό, γεωπολιτική θέση μπορεί να κτίσει πολιτικές που διευρύνουν και εμπλουτίζουν τις παραδοσιακές αρχές και αξίες της Γηραιάς Ηπείρου προς νέες κατευθύνσεις και χώρους. Η πολιτική γεωοικονομία και η γεωοικονομική Δημοκρατία είναι δυο νέες μορφές πολιτικής. Υπάρχουν και άλλες.

3. ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΕΛΛΑΔΙΣΜΟΣ

Μπορούσε να συμβάλει στην πολιτική αυτή τόσο η Ελληνική κυβέρνηση όσο φυσικά η αντιπολίτευση. Ας αρχίσουμε όμως ανάποδα, έστω από λόγους κεκτημένης ταχύτητας, από το ΠΑ.ΣΟ.Κ. Με όσα κάνει φαίνεται δια γυμνού οφθαλμού ότι αδυνατεί πια να μπει στο σκαρί αυτής της πολιτικής παιδείας. Ας τα πάρουμε με τη σειρά. Αντί για τα μεσοβέζικα λόγια και τα εμμέσως πλην σαφώς «να» στο ερχόμενο δημοψήφισμα στη Μεγαλόνησο οφείλει καταρχήν να απαντήσει στο ερώτημα: Με ποιο κυπριακό αδελφό κόμμα έχει κοινότητα απόψεων; Με την Ε.Δ.Ε.Κ. ή το ΔΗ.ΚΟ. Νομίζω ότι καταλήγει δεξιότερα ακόμη και από το ΔΗ.ΣΥ. αν όχι και από άλλους συναγερμούς, όπως ο προ 50ετίας, ημεδαπός.

Εκτός και αν συμβαίνει τίποτε άλλο. Όπως π.χ. η στάση τους να οφείλεται σε κάποια εκ των προτέρων δέσμευση προς τρίτους, γνωστούς για το «να». Και να είναι αναγκασμένη η Δημοκρατική παράταξη να πληρώνει άλλη μια φορά αμαρτίες αλλωνών. Πότε με το Φεβρουάριο του μαύρου '99, πότε με το Φεβρουάριο του 2004 και την απόφαση της Νέας Υόρκης. Ποια Ένωση Κέντρου και ποια Ε.ΔΗ.Κ. Όχι μόνο δεν έχει καμιά κοινότητα ιδεών και εθνικού σχεδίου το υπαρκτό ΠΑ.ΣΟ.Κ. με την Ε.Δ.Ε.Κ. αλλά αν συνεχίσει έτσι ούτε καν με την Ε.ΔΗ.Κ. πρόκειται να έχει. Η Δημοκρατική παράταξη χρειάζεται να αναζητήσει άλλους Φεβρουάριους. Ο Άγιος Φεβρουάριος του 1964, του 114 και του ανένδοτου, όσο καλός κι αν είναι, ανήκει σε μακρινό πολιτικά παρελθόν. Έχει μόνο ιστορική αξία. Και αυτό που έχει την πιο μεγάλη σημασία είναι το παρόν και κυρίως το μέλλον.

Δεν είναι βέβαια μόνο η αντιπολίτευση. Μπορεί η κυβερνητική μεταστροφή, πριν αλέκτωρ φωνήσαι, να επιβεβαιώσει τις προβλέψεις μας, όμως η παρασκηνιακή της συμμετοχή στα της, εξωελλαδικής έμπνευσης, πανεθνικής διάσκεψης, που μυρίζει από μακριά παγίδευση του κυπριακού Ελληνισμού, δεν την τιμά. Εδώ δεν έκαναν εθνικό συμβούλιο και το ανέβαλαν για μετά το Πάσχα και την ίδια στιγμή ο επικεφαλής του αδελφού κόμματος του συναγερμού -ο 85ετής Κληρίδης δεν θα το έκαμνε- προτείνει, προφανώς όχι κάνοντας του κεφαλιού του, το διπλό εθνικό συμβούλιο. Την πανεθνική. Με Ελλάδα και Κύπρο μαζί. Ο Καραμανλής ειδικά, μέσα σε δυο μόλις ημέρες, κινδυνεύει να προεξοφλήσει τα εκ της Ελβετίας όποια οφέλη του. Εντάξει δεν μπορεί κανείς να του χρεώσει το Μητσοτάκη. Όμως υπάρχουν πολλά άλλα θολά σημεία αν όχι σκιές, όπως το εγχείρημα της πανεθνικής. Πρέπει κανείς εκ των φίλων του να του υπενθυμίσει το «δix εξ αμαρτείν κ.λ.π.».

Μπορεί στη Λευκωσία να μεταβεί ο Πέτρος Μολυβιάτης, αντί του υφυπουργού εκείνου, όπως ήδη ανακοινώθηκε, που αν μη τι άλλο, υπήρξε μεταξύ των προδρόμων λύσεων τύπου Ανάν. Όπως και πολλοί άλλοι εκ του ίδιου δικομματικού ιδρύματος, του ΕΛ.Ι.Α.Μ.Ε.Π. Λέω αυτό που το ΑΜ του λογοτύπου του, σημαίνει Ευρώπη όπως σημειώνουν τα μέλη του, και όχι Άμυνα {!} Έχω γράψει για το «καθοδόν» στο κείμενο «Πολιτικός Ελληνισμός» Τη θέση του οποίου έλαβε ο παλαιόθεν γνώριμος, πλην θλιβερός πολιτικός Ελλαδισμός. Αν πάντως ήταν κάποιος από μια άλλη Ευρωπαϊκή χώρα στη θέση του πρωθυπουργού και δεν είχε όντως καμιά σχέση με την «πρωτοβουλία» του κ. Αναστασιάδη του ΔΗ.ΣΥ. θα έβγαινε την ίδια ώρα να το διαψεύσει. Η ευγενική πλην όμως κοφτή δήλωση Παπαδόπουλου για

ματαίωση της όποιας επίσκεψης σε Αθήνα κάποιους εξέθεσε. Και αυτοί δεν είναι άλλοι από κύκλους κυβερνητικούς.

4. BUSH ΚΑΙ ΚΥΠΡΟΣ

Το κλειδί βρίσκεται στην απευθείας σύνδεση της ψήφου των ομογενών στις ερχόμενες προεδρικές εκλογές με τη μη ανάμειξη των Η.Π.Α. Είναι ίσως ο μόνος τρόπος που υπάρχει ώστε να κοπάσει η έντονη και διαρκής εκ μέρους του Λευκού Οίκου ασφυκτική πίεση στα εσωτερικά της Κύπρου και το Δημοψήφισμα της 24ης Απριλίου. Επίσης στην Ελλάδα. Για περισσότερο από ένα αιώνα μαζικά οι ομογενείς μας ψηφίζουν πότε το ένα πότε το άλλο κόμμα. Μπορεί οικονομικά να στέκονται καλά όμως εθνικά και συλλογικά δεν συμβαίνει το ίδιο. Πρώτο παράδειγμα είναι η απουσία ενός πανεπιστημίου. Έγραφα γι αυτά στο κείμενο: «από τον Οδυσσέα στην Νέα Ευρώπη» συγκρίνοντάς μας με την Ιρλανδική ομογένεια. Η λέξη λόμπι και λομπίστες, δεν μου αρέσει.

Ήρθε η στιγμή να ψηφίσουν για τον Ελληνισμό. Για την Κύπρο. Αυτό ακριβώς σημαίνει η εξάρτηση της στάσης τους από τη στάση του Bush του κάθε Bush. Από τη δημόσια δέσμευσή του να αφήσει ήσυχη τόσο την Ελλάδα όσο τη Μεγαλόνησο. Να μη αναγκαστούν και αρχίσουν να στέλλουν τα μικρά παιδιά τους στις προεκλογικές του ομιλίες. Δεν τρέφω ψευδαισθήσεις. Ούτε πιστεύω σε θαύματα. Πιστεύω όμως βαθιά και σέβομαι ακόμη πιο πολύ την πολιτική. Μια τέτοια στάση της Ελληνικής ομογένειας έχει πάμπολλους παραλήπτες. Ένας από αυτούς είναι ο ίδιος ο Κυπριακός Ελληνισμός. Ότι δεν είναι μόνος του. Ότι έχει την ειλικρινή συμπαράσταση των ομοεθνών του. Και μαζί με τους Έλληνες των Η.Π.Α. θα κάνουν το ίδιο και πολλοί άλλοι Αμερικανοί πολίτες. Στο κάτω κάτω της γραφής η Κύπρος δεν κυβερνιέται από κανέναν Σαντάμ. Προς τι λοιπόν η επιβολή με κάθε θεμιτό και αθέμιτο τρόπο και με το στανιό, του συγκεκριμένου σχεδίου και οι διαρκείς εκβιασμοί;

Υπάρχουν ομογενείς, τόσο θεσμικά πρόσωπα όσο παράγοντες της εκεί ζωής που ασφαλώς και θα τα έχουν σκεφτεί από καιρό αυτό. Το ζήτημα είναι οι εδώ επίσημοι πολιτικοί Έλληνες να μην είναι Αμερικανότεροι των Αμερικανών. Πόσο μάλλον των Ελληνοαμερικανών. Αν χρησίμευε σε κάτι η χθεσινή συνεδρίαση της Βουλής των Ελλήνων ήταν αυτό. Γι αυτό έσπευσα από πριν να προτείνω αποστολή διακομματικής κοινοβουλευτικής επιτροπής στις Η.Π.Α. να συνδράμουν τους αγώνες των συμπατριωτών. Δυστυχώς δεν ακούστηκε καν από τις ελάχιστον αντιπολιτεύσεις κάτι. Απορώ σε τι τελικά χρησίμευσε η εν λόγω έκτακτη ολομέλεια. Για να ανακοινώσει ο πρωθυπουργός τη σύγκληση εθνικού συμβουλίου; Μα είμαστε σοβαροί τώρα; Ας μην προχωρήσω στην σύνδεση της πανεθνικής με την αναβολή του συμβουλίου που απαντάει στο φυσικό ερώτημα γιατί το τελευταίο δεν προηγήθηκε της ολομέλειας της Βουλής.

Το Σ.Α.Ε. είναι σε θέση να κάνει πολλά. Μέσα από μια έκτακτη συνέλευσή του στην Νέα Υόρκη μπορεί να περάσει σε συγκεκριμένες πράξεις. Η επίσημη Ελλάδα είναι αυτή που είναι. Μπορούν όμως οι ίδιοι να κάνουν πολλά στις επόμενες δυο τρεις εβδομάδες. Να το πω αλλιώς. Μέχρι Πρόεδρο Η.Π.Α. μπορούν να βγάλουν. Είναι στο χέρι τους. Όπως βέβαια να βγάλουν έξω από τα ρούχα του -με άλλα λόγια, να αποκαλύψουν, να ξεγυμνώσουν- το θλιβερό εκείνο Γ. Γ. και να επαινέσουν τα μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας που πήγαν, είδαν, άκουσαν και απήλθαν. Είναι πολύ θετικό. Ίσως να αποδειχθεί και καθοριστικό. Γι αυτό άλλωστε το πήγαν στο τέλος, τα εδώ Μέσα. Γι αυτό στο προχθεσινό κείμενο: «Πολιτικός Ελληνισμός» έγραφα για την ανάγκη να δοθούν εξηγήσεις στα μέλη του Συμβουλίου. Επρόκειτο βέβαια για θεσμική ρουτίνα. Όμως τότε γιατί δεν έτυχε προβολής στην Ελλάδα. Αυτό είναι κάτι που το ανεβάζει ως γεγονός πιο πολύ. Από επιχείρημα λεπτομερειακών και επισταμένων μελετών και προτάσεων οι χιλιάδες σελίδες, έγινε μπούμερανγκ. Το επικαλέστηκαν μέλη του συμβουλίου ασφαλείας ώστε να μη ληφθεί απόφαση στο «γόνατο». Διπλωματική αποδοκιμασία των αρχιτεκτόνων του τόσο επεξεργασμένου σχεδίου για τα εις βάρος ενός αρχαίου λαού και πολιτισμού εις βάθος

χρόνου. Για την παραφονία του Πακιστάν δεν χρειάζεται να πει κανείς κάτι. Το μόνο που έκανε ήταν να θυμίσει ότι υπήρξε η μόνη τελικά χώρα στον κόσμο που έχει αναγνωρίσει το ψευδοκράτος. Τα νέα του καθέκαστα και κατορθώματα είναι γνωστά σε όλους.

5. ΑΥΤΟ ΑΤΤΙΛΑΣ

Πρωτοβουλίες συμπαράστασης μπορούν επίσης να αναλάβουν οι χιλιάδες κοινότητες των ανά την υφήλιο Ελλήνων. Και φυσικά οι κάθε κατηγορίας Ελλαδικοί κοινωνικοί φορείς, ΟΤΑ, σύλλογοι και κάθε βαθμίδα εκπαιδευτικά ιδρύματα. Από το σχέδιο των 9.000 σελίδων μπορούμε να πάμε στις 9.000 σελίδες ψηφίσματα. Επίσης σε ισάριθμες επιστολικές ψήφους συμπαράστασης είτε με συμβατικό τρόπο είτε με e-mail, ηλεκτρονικά. Ένα τέτοιο γεγονός διαθέτει και ένα ιδιαίτερο βάρος. Καταρχήν γιατί αποτελεί έκφραση γνήσιας στήριξης και όχι κάποια, άλλου τύπου, τηλεοπτική καταϊγίδα.

Με αυτή μόνο τη φράση μπορεί να παραλληλιστεί η στάση όλων όσοι από το κλεινό άστυ έχουν υπερβεί κάθε προηγούμενο όριο. Ακόμη και τον μακαρίτη Κωνσταντίνο Καραμανλή που είπε εκείνο το ασύγγνωστο: Η Κύπρος είναι μακριά. Όμως εκείνος τουλάχιστον δεν εκστράτευσε με τον Αττίλα, όπως σήμερα πολλοί επιχειρούν σε μια νέα ειρηνικού τύπου και με φαινομενική συγκατάθεση, και γι αυτό ακόμη χειρότερη εισβολή. Το όχι στην ουσία δεν είναι άλλο από άμυνα και προστασία απέναντι στα νέα δεινά που πρόκειται να φέρει μαζί του ως «μποναμά» ο Αυτό Αττίλας. Οι υπόλοιποι βρίσκουν έτοιμο το έδαφος, και προχωρούν.

6. ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΙΣΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΑΠΟΒΟΛΗ

Σε καμιά περίπτωση δεν υιοθετώ το «καλύτερα μόνοι σε δυάρι παρά με τούρκο σε τριάρι». Θύματα του Αττίλα δεν υπήρξαν μόνον οι Ελληνοκύπριοι. Οι τουρκοκύπριοι, που δεν είναι της στιγμής να ασχοληθούμε με το επίσης δραματικό ιστορικό τους δρομολόγιο, δεν έμειναν στο απυρόβλητο. Ούτε έφυγαν από το καλό τους από τις ιστορικές τους εστίες. Τέτοιος αυτόχθων Τουρκοκύπριος πρέπει να αισθάνεται κάθε Δημοκρατικός πολίτης και Κοσμοπολίτης. Θεωρώ τον εαυτό μου έναν από αυτούς. Δεν το κρύψαμε άλλωστε ποτέ ότι όσο είμαστε Έλληνες και Θράκες είμαστε και Πομάκοι, Κούρδοι, Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι. Επίσης ειλικρινείς φίλοι Κινέζων, Γάλλων και Ρώσων όσο οι χώρες τους φέρονται, όπως στο χθεσινό Συμβούλιο Ασφαλείας, υπερασπιζόμενες την αλήθεια. Μια στάση που παρέπεμψε το νέο εκβιασμό του Ανάν και τη λήψη της απόφασης στις Ελληνικές καλένδες, τέσσερις ημέρες μετά από τη διενέργεια του Δημοψηφίσματος. Να το πω αλλιώς. Στη διακαινήσιμο πολιτικά εβδομάδα αφού όπως σημειώνουν τα ημερολόγια η 24η Απριλίου είναι η απόδοση της εορτής του Αντιπάσχα.

Μας κορόιδευαν κάποτε Κούρδους οι εν Αθήναις φίλοι του Κεμάλ. Ήταν από τις λίγες φορές που συμφωνούσα μαζί τους, με τον διεθνισμό που μας απέδιδαν αφού η βλακεία τους δεν τους επέτρεπε να αντιληφθούν την ασυμβατότητα, ότι ένας που είναι διεθνιστής και κοσμοπολίτης δεν μπορεί να είναι εθνικιστής, σύμφωνα με την παλαιότερη ρετσινιά που μας είχαν κολλήσει τη προτροπή γνωστών υποβολέων. Θα πει κανείς, ψιλά γράμματα. Μόνο που ούτε ψιλά ή ψηλά είναι ούτε γράμματα. Πολύ χαμηλά είναι και κυρίως οι ίδιοι είναι αγράμματοι. Κοντολογίς η Ελληνική πολιτική ιστορία απέδειξε ότι οι εθνικιστές περισσότερο είναι κατασκευή κύκλων που ενοχλούνται από την ύπαρξη εθνικού σχεδίου, αφού αλλιώς θα ήταν στη γωνία παλαιόθεν, και λιγότερο είναι οι όποιες ακατέργαστες πολιτικές φορτίσεις και υστερίες ομάδων με αντιδημοκρατικό και με ακροδεξιό προσανατολισμό. Μια ματιά στην πρόσφατη προεκλογική Ελλάδα μιλάει από μόνη της.

Στο κείμενο: «Νέα Ελληνική Χωροταξία» σημειώνω μεταξύ των άλλων το όντως αχανές σε μήκος Μεσογειακό πρόσωπο αλλά και τη γονιμότερη θαλάσσια γραμμή της Οικουμένης που διαθέτει ο Ελλαδικός Ελληνισμός μετά της τραυματισμένης Κύπρου. Από τα ανοιχτά της Λάρνακας με ενδιάμεσους σταθμούς το Καστελόριζο, τη Ρόδο, την Κάρπαθο, την Κρήτη και την Πελοπόννησο, έως τα ανοιχτά της Κέρκυρας, συνολικού μήκους περίπου 2000 χλμ. Ας μην επεκταθούμε στις χρόνιες αδυναμίες και στα γιατί δεν αναδείχτηκαν σε κεντρικούς διαμετακομιστικούς κόμβους για τους χιλιάδες διαμεσογειακούς εμπορικούς πλόες με ταυτόχρονη προσέλκυση νέων εμπορικών και τουριστικών ροών με την τεράστια όσο πρωταγωνιστική γεωναυτική ιστορία τόσο της Ελλάδας όσο της Κύπρου. Ευθύνες υπάρχουν και είναι εξ ίσου μεγάλες.

Το φάσμα που αντιμετωπίζει ο Ελληνισμός είναι ένας νέος μεγάλος τραυματισμός. Οριστικοποίηση της διχοτόμησης χωρίς αναγνώριση δεν υπάρχει. Παραμένει de facto. Τα λέω αυτά ώστε να λυθεί και η απορία του Κώστα Σημίτη. Ίσως του απαντήσω κάποια στιγμή και τις άλλες του ερωτήσεις. Εκείνο που είναι το ουσιαστικό είναι άλλο. Αν η Κυπριακή γη των «προνοιών του Γ. Γ.» απειλείται με τετραπληγία, όπως αιτιολογημένα απέδειξα στο γραπτό: «Μια χώρα τετραπληγική. Η Κύπρος του σχεδίου Ανάν» -άλλωστε ούτε καν οι σκεπτόμενοι διαφορετικά, το αρνούνται, εξ ου και η μόνιμη περί λειτουργικής λύσης επωδός τους- τότε η ευρύτερη θάλασσα και το όχι ευκαταφρόνητο υδάτινο γεοοικονομικό πρόσωπο απειλείται με ημιπληγία και με αχρήστευση. Εκτός από το εδαφικό υπάρχει το γεωοικονομικό και το θαλάσσιο, με το οποίο κανείς δεν καταπιάστηκε.

7. ΟΙ ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ ΤΟΥ ΟΧΙ

Ούτε οι σοβαροί διεθνολόγοι που έχουν εντυπώσει στο σχέδιο -δεν μιλώ για τους επί συμβάσει γυρολόγους υπερασπιστές- ούτε οι επιστήμες περί το διεθνές δίκαιο και τις στρατηγικές μελέτες καθώς και τη γεωπολιτική, αρκούν για μια υψηλών προδιαγραφών επεξεργασμένη πολιτική παιδεία απόρριψης. Ναι μεν δεν κινούνται στη σφαίρα της καρδιάς αλλά κυρίως στο μυαλό, όμως δεν καλύπτουν -δεν είναι άλλωστε μέρος του γνωστικού τους αντικειμένου- επαρκώς το πολιτικό οραματικό πεδίο. Είναι πολύ λυπηρό που όλα αυτά τα χρόνια δεν αναπτύχθηκε μια άξια λόγου πολιτική παιδεία. Μπορούσε μέχρι να δημιουργήσει διπλωματική ορχήστρα. Οι σοβαρές χώρες το κάνουν. Είναι αυτή που είναι η Τουρκία, όμως είναι σοβαρή χώρα. Δεν είναι μόνο τα Μέσα οργανικό μέρος της ορχήστρας ούτε μόνο κάποιοι πρυτάνεις. Όσοι έχουν λίγο ιδέα από πολιτική, καταλαβαίνουν εύκολα ότι και φίλοι των τελευταίων, όπως ο Ραούφ, κάνουν την ίδια ακριβώς δουλειά. Ο ένας στο αμφιθέατρο, ο άλλος στο θέατρο του όχι. Άντε έστω αναβολή. Αρνητισμός μετά παζαριού, made in turkey.

Πρώτον δεν υπάρχει λόγος το «ναι» στα κατεχόμενα να ανεβεί ψηλά. Να αποδειχθεί δηλαδή το ούτως ή άλλως ετεροβαρές -πέραν των άλλων- και διαμέσου της ετυμολογίας. Γι αυτό απαιτείται η πρόληψη, επί το λαϊκότερο, η περιποίησή του, το φτιάξιμο. «Ναι» μεν αλλά με μέτρο. Δεύτερον, υπάρχει επίσης ένας ακόμη λόγος. Η τουρκική σημειωτική, και όχι μόνο αυτή, αλλά και άλλες που ξέρουν να χτίζουν πολιτικές, και επίσης και αρκετοί ημεδαποί ήρωες του Λεμπέση, που έγραφα σε προηγούμενα κείμενα -δεν πιστεύω κάτι άλλο, αν συνέβαινε θα το έλεγα- λίγο απέχουν από το να αρχίσουν να συγκρίνουν αν δεν άρχισαν ένα πασά και δικτατορικό με έναν εκλεγμένο Πρόεδρο μιας ιστορικής, έστω και αν είναι μικρή χώρα, όπως η Κυπριακή Δημοκρατία που, πέραν των άλλων, συνέβαλε στην επιβεβαίωση της αυτοχθής και συνοχής του εθνικού της συμβουλίου στην Ελβετία, όπως επίσης συνέβαλαν και όλοι οι πολιτικοί αρχηγοί μαζί με όλα τα μέλη του.

Υπάρχει όμως και τρίτο. Η σημερινή «εναλλακτική» πρόταση Ντεκτάς για την ανάγκη αναβολής των Δημοψηφισμάτων, με τη προσχηματική δικαιολογία ότι πρέπει να διαβάσουν προσεκτικά τις χιλιάδες σελίδες στο σχέδιο ενώ στην πραγματικότητα οι χιλιάδες που ενοχλούν είναι άλλες. Τέτοιο πράγμα μυρίζει. Ο λόγος για τις εκατοντάδες χιλιάδες των Ελληνοκυπρίων και το σαφές σαφέστατο όχι τους. Δεν ξέρω αν λάβουν μέρος άλλοι και

ποιοι στο παιχνίδι αυτό. Ξέρω όμως ότι πέραν του άνευ προηγουμένου εξευτελισμού εμπνευστών και σχεδιαστών, και πέραν του ότι θα τους πάρει πλέον ο κόσμος στο ψιλό, θα πρόκειται για μια πρώτη μεγάλη ηθική κυρίως και πολιτική νίκη της αλήθειας και των ιστορικών δικαίων της Μεγαλονήσου, απέναντι στα όποιες προέλευσης μπαταξιλίκια. Είτε είναι τουρκικής προέλευσης είτε δυτικής είτε άλλης. Οποιασδήποτε.

Από την άλλη, το κάψιμο του χαρτιού της αναβολής, στο φτερό, αποτελεί μέρος της ίδιας αλήθειας. Δεν μπήκε άλλωστε ως έτυχε ο τίτλος: «Στο πλάι της αλήθειας και της Κύπρου». Ποσώς ενδιαφέρει πως σχολιάζουν τη θέση αυτή οι δυνάμεις του δόγματος «στο πλάι της Κύπρου», όπως είναι οι εξ Αθηνών, ευρισκόμενοι καθοδόν προς τη Λευκωσία. Έχω να πω ένα πράγμα. Δεν τους τιμά η στάση τους. Ούτε τους μεν ούτε τους δε. Ούτε το πρώτο κύμα το σημερινό ούτε το δεύτερο το αυριανό. Αυτό που κάνουν τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή ούτε θεσμικό είναι ούτε και πολιτικό. Ιδίως όταν είναι γνωστό τι πρεσβεύουν. Με δυο λέξεις είναι ανήθικο, μετά μεγάλου θράσους. Να το πω αλλιώς. Η Κύπρος δεν είναι πλέον θήραμα. Υπήρξε ζαρκάδι στο δόκανο από τριακονταετίας, που κλαίει ακόμη. Τραυματισμένο άλογο ναι. Περικαλλές νησί της Αφροδίτης επίσης ναι. Λαγός όμως διαθέσιμος σε λαγωνικά, όχι. Πόσο μάλλον όταν είναι κουτοπόνηρα. Τότε δυο όχι.

Πως να πω το ίδιο για την Παπαρήγα. Την τιμά η θέση της. Όπως επίσης η φράση: «το χαντακάσατε» του Χαρίλαου Φλωράκη προς τα Μέσα, όταν ρωτήθηκε από τα τελευταία, για το Κυπριακό. Όπως τιμά τους Κυπρίους η στάση τους. Από τον Ιακώβου μέχρι το Χριστόφια που μπορεί να θυμίσει το Α.Κ.Ε.Λ. του μακαρίτη Εζεκία Παπαϊωάννου. Ενός ανθρώπου που μαζί με δεκάδες ακόμη Κυπρίους έλαβε μέρος ως μέλος της διεθνούς ταξιαρχίας πολεμώντας στο πλευρό των Ισπανών Δημοκρατών. Δεκαπέντε έζησαν από πρώτο χέρι το «πεθαίνοντας στη Μαδρίτη» τα χρόνια 1936-1939. Γιατί τα αναφέρω. Μπορεί ο Φρανκισμός να κέρδισε τότε όμως στο νέο πόλεμο, τον πόλεμο χαμηλής έντασης, όπως λέγεται, οι Κύπριοι Δημοκράτες θα νικήσουν. Ο Κεμαλισμός, απέναντι στον οποίο ο προηγούμενος ομολογός του ωχριά, non passaran. Τα λέω αυτά, γιατί υπάρχει και αυτή η διάσταση του ζητήματος. Η Δημοκρατική.

Από την άλλη όμως δεν είναι μόνο το ζήτημα της πλειοψηφίας του «όχι». Το «όχι» σαν αμυντική στάση. Εκείνο που χρειάζεται πρώτα είναι ο εμπλουτισμός της πολιτικής. Η όλη διανοητική μας προσπάθεια των ετών αυτών, μια σημειωτική προς αναπτυξιακά θαύματα, όπως το Ιρλανδικό, αυτό ακριβώς προσδοκά: Το «όχι» οφείλει να είναι δυο πράγματα μαζί. Πρώτον, «όχι» γιατί αυτό και αυτό, το δείνα κλπ. Για το παρελθόν. Δεύτερον για το παρόν και το μέλλον. Το προϊόν των συλλογικών θυσιών όσο φαντασιώσεων, γνωστό ως Κυπριακό κεκτημένο στην Ευρώπη δεν επιτρέπει σε κανέναν να το απαρνηθεί. Πέραν όλων των άλλων μόνο ως ειρηνικό και πολιτικό όπλο, ισοδυναμεί ίσαμε ένα ολόκληρο στρατό.

8. ΚΑΡΔΙΑ, ΜΥΑΛΟ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΕΨΗ

Ας επιτραπεί όμως να μιλήσω ως πολιτικό πρόσωπο της Κύπρου. Όπως αισθάνομαι: Να κάνουμε αβαρίες χιλιάδες, ευχαρίστως. Αλλά με τον τρόπο όσο την ουσία του λεγομένου σχεδίου του Γ. Γ. αδυνατούμε όσο και καλή διάθεση να έχουμε. Ας μη γραφούμε στις δέλτους της Κυπριακής ιστορίας, όχι όμως και στους μοιραίους της ανθρώπους. Αδυνατούμε να επιβάλουμε σε μας και κυρίως στις νέες γενιές που ήδη έρχονται αλλά και σε εκείνες που θα έρθουν, δια βίου στρατιωτική κατοχή και νέα εισηγμένη κυριαρχία δικαστών σε ρόλους κυβερνήτη. Αργότερα αν υπάρξουν άλλες προτάσεις, είμαστε ανοιχτοί να τις συζητήσουμε. Ο μόνος μας όρος είναι η Δημοκρατία. Η απουσία εκβιασμών. Και τις δυο τελευταίες φορές στις δύο περιόδους, τόσο κατά την προηγούμενη κατάθεση του σχεδίου όσο την τελευταία, τους γνωρίσαμε, και όταν τελειώσει με το καλό και ο νέος αυτός εφιάλτης, νομίζουμε ότι θα αναγεννηθούμε.

Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν αισθανόμαστε την ευθύνη στήριξης των τουρκοκυπρίων συμπατριωτών μας. Δεν πρόκειται να τους χωρίσουμε, όσο και αν αυτό επιχειρείται από περισσότερους του ενός εξωτερικούς παράγοντες. Όπως επίσης είμαστε βέβαιοι για την αμοιβαιότητα των δικών μας αισθημάτων. Άλλωστε πρόκειται να συνεχίσουμε να τα επιβεβαιώνουμε εν τοις πράγμασι. Ακόμη και να παρεκκλίνουμε στη διάθεση εθνικών πόρων της Κυπριακής Δημοκρατίας προτιθέμεθα. Η πόρτα της είναι ορθάνοιχτη. Και όταν, σύντομα θέλουμε να πιστεύουμε, πέσει το τείχος, μαζί θα το γκρεμίσουμε. Χωρίς όμως στρατό κατοχής που είναι απεσταλμένος εδώ και παραμένει για να το επιβλέπει, όταν δεν το υψώνει. Χωρίς εισαγόμενους ρατσισμούς και βαρβαρότητες που οι συμπατριώτες μας στον Κυπριακό βορά, αποτελούν διαρκή τους θύματα και πειραματόζωα. Όσο και να φανεί σε κάποιους παράταιρο, δεν θέλουμε η Κύπρος να γίνει νέα Θράκη. Αυτό που έκαναν και συνεχίζουν να κάνουν με την πολιτική Θράκη και τα εξωελλαδικά χρίσματα, δεν θέλουμε να το δούμε να γίνεται με τη Μεγαλόνησο. Ενώ τη «συνεργασία» στο Νότο, γιατί στο Βορά η κατοχή είναι δεδομένο ότι θα διαγωνιστεί με τους εκεί Ελληνοκυπρίους χωρίς καν πολιτικά δικαιώματα. Αφού δεν θα μπορούν να εκλέγονται.

9. Η 24η ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Οι εκβιασμοί του διεθνούς παράγοντα όπως δυστυχώς και ημεδαπών, έκαναν τελικά και ένα καλό. Συμβαίνει αυτό στην πολιτική. Δεν υπάρχει αμιγές καλό ή κακό. Το διδάσκει άλλωστε η κλασική μας παιδεία. Εν προκειμένω αύξησαν σε μεγάλο βαθμό, τη σωφροσύνη και τη νηφαλιότητα, όπως άλλωστε πολλοί τις επικαλούνται, και συμφωνώ απολύτως. Το μεγαλύτερο όμως καλό του κακού είναι η ανάπτυξη πολιτικής οξυδέρκειας και επέκεινα της διορατικότητας της Κυπριακής ηγεσίας, ολόκληρης. Τελευταία της απόδειξη αποτελεί αιτιολόγηση του Προέδρου για την ματαίωση της πανεθνικής. Μια εμβάθυνση στην ίδια ρήση της αρχαίας γραμματείας παραπέμπει και στην Αγγλική κατοχή. Ενώ ότι είναι πολύ μεγάλη υπόθεση, να μπορεί κανείς να στέκεται στο διεθνές περιβάλλον ισότιμα πολιτικά.

Δεν εννοώ τους αμέτρητους μάρτυρες προηγούμενων περιόδων. Ούτε το μακαριστό Μακάριο, της σχολής του οποίου μέλη αποτελούν πλείστοι όσοι εκ της σημερινής ηγεσίας και αλληπάλληλοι Πρόεδροι της Κυπριακής Δημοκρατίας, και που σήμερα μπορεί να κοιμάται ήσυχος όταν φυσικά δεν επιβεβαιώνει το όνομά του. Νομίζω ότι πέραν του ιερωμένου, του αρχιεπισκόπου, και του προέδρου της Δημοκρατίας, οφείλει να του προστεθεί: Πολιτικός Δάσκαλος. Σε ποια άλλη Ευρωπαϊκή χώρα τρεις μέχρι στιγμής Πρόεδροι Δημοκρατίας, με μια και δυο θητείες στην πλάτη τους, επηρεάστηκαν αν δεν θήτευσαν στη ίδια αυτή σχολή, όπως συμβαίνει με τη Μακαριακή.

Μπορεί η 24η Απριλίου να συμπίπτει με τη Μεγάλη Παρασκευή ενός ιστορικού λαού, με την ημέρα μνήμης της γενοκτονίας του Αρμενικού λαού, όμως το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος μπορεί να αποτελέσει ένα βάλσαμο στη συλλογική του θλιμμένη ψυχή. Η ιστορία δε τα έφερε έτσι ώστε εκτός από επιτάφιο να συμπέσει και με μια ανάσταση που επίσης δεν είναι μοναδική αφού, όπως και άλλη φορά συνέβη, αναμένεται και σε αυτή τη χώρα. Έτσι έγινε πριν από τριάντα ακριβώς χρόνια, με την προηγούμενη μεταπολίτευση. Μόνο που τότε, το 1974, το τίμημα της τρίτης Ελληνικής Δημοκρατίας ήταν ένας βαρύτατος Κυπριακός τραυματισμός, ενώ τώρα τη θέση του τελευταίου διεκδικεί και θα την πάρει η πολιτική αναγέννηση. Τόσο στην Μεγαλόνησο, όσο στη συνέχεια, στην Ελλάδα, ως τέταρτη Δημοκρατία της και ως η νέα της μεταπολίτευση.

{*} Βουλευτής Έβρου {1993-2000}. Το νέο κείμενο γράφτηκε υπό τύπον ημερολογίου. Δημοσιοποιείται δε για δυο κυρίως λόγους. Ο πρώτος είναι για τη συμβολή του στην ανάπτυξη πολιτικής παιδείας περί το «όχι» τόσο πριν όσο κυρίως, μετά από αυτό. Ο δεύτερος έχει να κάνει με το άνοιγμα ενός ειλικρινούς διαλόγου ως προς τις προτάσεις που περιέχονται και αναπτύσσονται, με την πίστη ότι μπορούν μαζί επίσης με πολλές άλλες να συμβάλουν θετικά στον αγώνα του «όχι». Πεδία ανάπτυξης τους είναι το επίπεδο της Ελλάδας, της Ευρώπης, της Ευρωπαϊκής Ένωσης

και των Η.Π.Α. Όλοι πλην της Κύπρου και των Κυπρίων, για τους οποίους όχι μόνο δεν πέφτει κανένας λόγος στο συγγραφέα του κειμένου αλλά επιπλέον οφείλει με την σημερινή ευκαιρία να τους εκφράσει για άλλη μια φορά το μεγάλο του σεβασμό, υποκλινόμενος στον αγώνα τους, που επιπλέον τον επεκτείνει και τον συνδέει με το ιστορικό προφανές. Την ίδια τη Δημοκρατία, στην Ελλάδα.

Σ. Σ. Το ίδιο κείμενο περιλαμβάνεται μαζί με άλλα έντεκα, σε ηλεκτρονικό βιβλίο που θα κυκλοφορήσει στις επόμενες ημέρες και που επιμελήθηκε, όπως και την αντίστοιχη συμβατική έκδοση, ο συμπατριώτης Γιάννης Κουκάκης από τη Γαλλία όπου διαμένει. Το τρίγωνο Θράκη, Κύπρος, Γαλλία δεν είναι νέο. Για τη Μεγαλόνησο έγραψαν πολλοί Θράκες. Ανάμεσά τους ο ποιητής και συγγραφέας Βασίλης Σιναπίδης από το Διδυμότειχο, που ζει στην Αθήνα. Δικό του έργο είναι το βιβλίο-ποίημα με τον εύγλωττο τίτλο: «Το τραγούδι της Κύπρου», γραμμένο πολύ πριν από την τραγωδία της Κύπρου. Ακόμη πιο πριν και από τη Ζυρίχη. Επαινεθέν από τον Μακάριο τον Απρίλιο του 1958, μεταφρασμένο αργότερα από το Γάλλο ποιητή και Ελληνιστή, κ. Gaston-Henry Aufreere, βραβευμένο από την ACADEMIE INTERNATIONALE DE LUTECE, PARIS 1972. Όλα αυτά δεν υπονοούν τίποτε άλλο. Απλά ενισχύουν την άποψη του συγγραφέα για τη σημερινή διανοητική και πολιτική Αθήνα. Οτι δεν έπεσε από τους ουρανούς. Έτσι ήταν πάντα. Απλά σήμερα η κατάστασή της χειροτέρευσε. Όσο για το έργο « Δημοψήφισμα για την Κύπρο» φτάνει και περισσεύει η ονομασία προέλευσής του. Ένα ακόμη Θρακιώτικο τραγούδι. Αυτή τη φορά για την 24^η Απριλίου 2004. Ένα τραγούδι Ελληνικό, Πολιτικό, Δημοκρατικό, Ειρηνιστικό, Πανανθρώπινο.

5 Απριλίου 2004

xkipuros@otenet.gr